

Yazarımız Roni Margulies'e
yapılan ırkçı saldırıları kınıyoruz!

sayfa 4-5

Aşağıdan
sosyalizmin
sesi: DSİP

sayfa 3

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 403 ■ 17 aralık 2010 ■ 2 TL

Anadilde eğitim!
Başörtüsüne,
Cemevlerine özgürlük!

Özgürlük
istiyoruz!

sosyalist işçi

Özgürlük istiyoruz

“Özgürlük İstiyoruz” imza kampanyası, kendisini bir inisiyatife dönüştürdü. İnisiyatifin iki önemli etkinliği var önümüzdeki günlerde. 25 Aralık'ta Üniversitelerde Özgürlük İstiyoruz diyecek ve Ankara'da bir miting gerçekleştirecek.

Anadilde eğitimi, baş ötürüsüne özgürlüğü ve Aleviler üzerindeki baskıların hemen sona ermesini savunan öğrenciler Ankara'da buluşacak.

İnisiyatif yeni bir eylemi de 12 Ocak'ta gerçekleştirecek. KCK davası yeniden başlamadan bir gün önce İstanbul, Ankara, Bursa ve İzmir'de gösteriler, forumlar düzenleyecek.

Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi böylece ezilenlerin baskı altına alındığı çeşitli alanları birleştirmeye, ezilenler arasında elinden geldiğince güçlü bir dayanışma ağı örmeye ve somut taleplere sahip birleşik bir mücadeleyi örgütlemeye çalışacak.

Bu kampanyanın başlıkları dışında bir dizi alanda daha mücadele bizi bekliyor.

Hrant Dink'in öldürüldüğü 19 Ocak'ta “Hrant'ın arkadaşları”nın düzenleyeceği anmanın en kitlesel bir biçimde gerçekleşmesi çok önemli.

Diğer şehirlerde anmaların örgütlenmesi, ırkçılara, milliyetçilere tepki gösterilmesi, Hrant'ı öldüren tüm yapıdan hesap sorulması açısından mutlaka atmak zorunda olduğumuz bir adım.

Hrant anmasından bir süre sonra Hrant Dink'in katillerinin duruşması gerçekleşecek. Duruşma günü kitlesel bir adalet nöbeti tutmak için şimdiden başlamalıyız.

24 Nisan'da ise Ermeni soykırımının başladığı gün öldürülen yüz binlerce Ermeni'yi anma etkinliğinin ikincisinde yer alacağız.

Türk milliyetçiliğinin bir kez daha masaya yatırılması ve anısına tutunmanın bile yasaklandığı Ermenileri anmak, hem geçmişle hem bugünle yüzleşmek anlamına gelecek.

24 Nisan anmasının hemen ardından 1 Mayıs kutlamaları gelecek.

1 Mayıs'ı tek, birleşik ve etkili bir miting olarak örgütlemek çok önemli. Antikapitalist, ırkçılığa ve Türk milliyetçiliğine karşı, işçi sınıfının birleşik eyleminin önemini savunulduğu bir 1 Mayıs için devrimci sosyalistler şimdiden kolları sıvamalıdır.

Darbecilere karşı mücadele, işsizliğe, yoksulluğa, ücret düşüklüğüne ve zamlara, sendikacılığa karşı mücadele her gün dert edinmemi, gereken mücadele başlıkları olarak öne çıkacak.

Önümüzdeki hiçbir eylem başlığı sadece bir takvim günü değildir. Böyle görülmemelidir.

Her bir eylem, aynı zamanda dinamik, yaşayan güçlerin özgürlük mücadelesinin bir başlığı olarak görülmeli ve tüm başlıklar arasında bağlantı kurulmalıdır.

Devrimci bir parti, ezilenlerin eylemlerini, mücadelelerini birleştirebildiği, bir ve aynı eylemin etkin bir parçası haline gelmesine yardımcı olabildiği ölçüde doğru adımları atıyor demektir.

Hem ırkçılığa hem de işsizliğe aynı anda karşı çıkmayı başaramayan bir hareket ırkçılığa ve işsizliğe karşı çıkan emekçilerin eyleminin kazanmasına yardımcı olamaz.

Devrimci sosyalistler, tüm geleneklerinde olduğu gibi, 2010 yılında yaptıkları gibi, bugün ve yarın da “birleşen işçiler yenilmezler” diyerek, ezilenlerin saflarındaki egemen sınıf fikirlerine karşı mücadele etmeye devam edecekler. Gelin, bu mücadeleleri birlikte örgütleyelim.

2010'a damgasını vuran kampanya:

Yetmez ama Evet!

2010 yılının Türkiye açısından en önemli olayı 12 Eylül referandumu oldu. En şiddetli darbeden 30 yıl sonra halkın yüzde 58'i 12 Eylül düzeninin son bulmasına 'evet' diyerek askeri vesayet rejimin son bulmasını istedi. Kürdistan'da referandumu boykot eden Kürtler, Ergenekon düzenini reddederken özgürlük istedi. İlk kez halkın geniş kesimleri demokratik mekanizmaları kullanarak 12 Eylül anayasasını çöpe atarken Kemalist düzeninin son bulmasını isteyenlerin oranı yüzde 65'lik bir çoğunluğa ulaştı.

Bu durum, sadece 12 Eylül, 28 Şubat ve 27 Nisan e-muhtıralarına, toplumu “laik” “dindar” sahte bölünmesine dayatan ve sayısız cinayete, katliama, provokasyona imza atan katiller örgütü Ergenekon'a karşı halkın dur demesi değildir. 12 Eylül 2010 günü halk oylamasında halk tarafından reddedilen 27 Mayıs 1960 darbesiyle kurulan, sürekli darbe yaparak yaşayan düzenin tam kendisidir.

12 Eylül referandumu Hrant Dink cinayetinin ve Ergenekon soruşturmaları arkasından başlayan büyük yarılmanın etkisiyle politize olan, değişim, demokrasi ve özgürlük isteyen milyonların tıpkı Kürtler gibi artık kazanmak istediğini ortaya koydu. Aynı zamanda askeri vesayet rejiminin ve darbeler düzeninin devam etmesini isteyen güçlerin kim olduklarını ve yürüttükleri muhalefetin gericiliğini de sergiledi.

Halkın yüzde 58'i bir bölümü 'yetmez' şerhiyle baskı rejiminin son bulmasına 'evet' derken, aynı zamanda hükümetin ve devletin Kürt lider Öcalan'la görüşmesine, sivil demokratik özgürlükçü bir anayasaya, demokrasiye, özgürlüğe ve insanca bir yaşama da 'evet' dedi.

Yüzde 42'lik bir kesim ise 27 Mayıs'la temeli atılan, 12 Eylül'le pekiştirilen, 28 Şubat'la “bin yıl sürecek” denilen, E-muhtırayla “ne mutlu Türküm demeyenler düşmandır”la halka karşı yürütülen bir savaş boyutuna ulaşan düzenin son bulmasına 'hayır' dedi. 12 Eylül referandumu toplumdaki

Referanduma 3 hafta kala 10 binlerce Yetmez ama Evetçi Taksim'e yürüdü.

yarılmayı ve sınıfsal kutuplaşmayı açıkça sergiledi.

CHP ve MHP'nin başını çektiği yüzde 42'lik hayır cephesi, içinde ordu ve yargı olmasına rağmen büyükşehirlerin zengin mahallerinden ve Batı'da geri kalan illere görece daha zengin sahil kentlerinden oy alabildi.

Buna karşılık işçi mahalleleri, Türkiye'nin yoksul illeri darbe düzeninin son bulmasına 'evet' dedi.

Kürdistan'da milyonlarca yoksul “hayır cephesi”ni reddetti ve hükümetin Kürt sorununda iki yüzlü politikasına karşı sandığa gitmedi.

Bu tablo 2001'den bu yana süren eğitimlerin ve toplumsal yarılmanın doruğa yaklaştığını gösteriyor.

Yetmez ama Evet kampanyası yarılmayı belirleyen politik fay hatlarının üzerinde yükseldi. Kitlesel bir harekete dönüşen Yetmez ama Evet, hükümeti kendi anayasa değişikliğini “yetmez” olduğunu itirafa zorlarken CHP-MHP-

ulusalcı sosyalistlerin oluşturduğu sağcı muhalefetin dışında AKP'ye karşı yeni bir toplumsal muhalefetin ne denli gerçek ve güçlü olduğunu gösterdi.

Şimdi yüzde 42'nin sözcülüğünü üstlenmiş olanlar Yetmez ama Evet'e saldırıyor. Bunlar nafile çabalar.

AKP'nin sonunu getirecek hareket Yetmez ama Evet diyenlerin hareketidir ve bu hareket bir yandan hükümete sol muhalefet yaparken öte yandan tüm muhalefet alanlarını işgal etmeye çalışan ırkçı-faşist koalisyonunu da durduracaktır.

Sosyalistler yeni yılda değişim isteyen yüzde 58'e AKP'den gerçek bir değişim gelmesinin imkansız olduğunu anlatma ve yüzde 42'yi bölme şansına sahiptir. Geleceğe umutla bakmak için bir çok nedenimiz var. Bunların başında gücünü hiçbir iktidar odağından statükodan almayan sosyalistlerin önderlik ettiği bir hareketin varlığı geliyor.

Kürt sorunu: Çözüme ve barışa daha yakınız

2010'da birçok tabu halk tarafından yerle bir edildi. Bu tabuların başında PKK ile Kürtlerin ulusal lideri Öcalan'a dair Batı'daki bakış geliyordu. “Bir avuç terörist” olarak gösterilen Kürt özgürlük hareketi milyonlarca yoksulun katılımıyla kazanmaya doğru ilerlerken savaş çılgınlıkları ataları kimse dinlemiyor.

2009 sonbaharında hükümet tarafından başlatılan Demokratik Açılım hemen rafa kaldırılmıştı. Silahlarını bırakarak dağdan inen Barış Elçileri ağır cezalarla yargılanmaya başlarken aralarında BDP'li belediye başkanlarının da bulunduğu 2 bin Kürt politikacısı tutuklanmıştı. PKK'nin ateşkes çağrılarına ise kimse kulak asmamıştı. AKP Kürt sorununu Kürtsüz çözmeye kalkıp generaller ve polis şefleriyle kola kola girdi.

2010'un ilk ayları PKK gerillalarının

bir çok askeri hedefe yaptığı eylemlerle başladı. Onlarca asker ve gerilla ölürken, toplum savaşın son bulmasını ve demokratik açılımın devam etmesini istiyordu.

Bu koşullar içerisinde devlet ile Abdullah Öcalan arasında görüşmeler başladı.

Yıl ortasında PKK tek taraflı ateşkes ilan etti ve bu hem batı'da hem Doğu'da sevinçle karşılaştı.

12 Eylül referandumu kampanyaları Kürt sorununda çözüm tartışmalarına dönüştü.

Hayırcılar, hükümeti “terörizmle” işbirliği yapmakla suçladı ve “evet” oylarının Türkiye'yi böleceğini ileri sürdü. Ancak halk bu yalana bu kez inanmadı.

MHP'nin seçmenleri bile devlet ile Öcalan arasındaki görüşmeleri “evet” diyerek onayladı. Evet ve boykot yan

yana geldi, Kürt sorununda barışçıl çözüm isteyenler ilk kez çoğunluğa ulaştı.

İşte bu güç tıkanan çözümün önünü açtı. Referandum sonrası Öcalan ile devlet arasındaki görüşmeler açıkça tartışıldı. Hiçbir milliyetçi gösteri olmadı. Taksim'de bomba patladı, linç isteyen kalabalıklar sokağa çıkmadı.

Şimdi herkes çözümü, barışı bekliyor. Yeni yıl ise anadilde savunma hakları bile gasp edilen KCK davası tutuklusu Kürt siyasetçilerin davası ile başlayacak.

2011 seçimleri, yeni anayasa tartışmaları Kürt sorunundan ayrı ele alınmaz. Sosyalistler Kürtlerin özgürlüğünü kazanmasını, anayasal olarak eşit vatandaşlar olmasını, demokratik özerkliği destekliyor. Yeni yılda aşağıdan mücadelelerimizle barışı kazanalım, akan kanı durduralım!

Aşağıdan sosyalizmin sesi: DSİP

DSİP üyeleri açısından 2010 yılı mücadeleyle dolu geçti. Bir çok şehirde on binlerce emekçiyle, yoksulla ve ezilenle birlikte sisteme karşı, demokrasi ve özgürlük talepleri yükseltildi.

Darbeciler halka hesap verecek

Darbe girişimlerine karşı ilk eylem 23 Ocak 2010'da gerçekleşti. Kar fırtınasının olduğu gün binlerce insan Balyoz darbe planını yapanlara karşı çok büyük bir öfkeyle bir araya geldi.

Darbe girişimlerine karşı son eylem ise aslında "Yetmez ama evet" kampanyasının en büyük eylemi olan ve on binlerce insanın katıldığı 28 Ağustos eylemi oldu. "Ama"sız, "fakat"sız tüm darbelere karşı çıkanlar, referandum kampanyasının yürüyüşünde "Asker kışlaya" sloganını da attılar.

Ergenekon davasının derinleşerek sürmesi için Balyoz darbe planlarına suç duyurusunda bulunmaktan, İzmir, Ankara, Bursa ve İstanbul gibi şehirlerde yapılan eylemlere kadar, cuntacı zihniyetin karşısına sokakta ses çıkartan etkin bir sosyal hareketin örgütlenmesinde DSİP üyeleri de rol aldı.

Birleşen işçiler yenilmez

Hükümetin yeni liberal politikalarına karşı Tekel işçilerinin gösterdiği dirençli yanıtı DSİP tüm gücüyle destekledi.

Tekel direnişi bir yandan da yeni liberal politikalara karşı işçiler arasında daha etkili kampanyalar yapma fikrinin ürünü olarak Antikapitalist Çalışanlar adıyla yeni bir kampanya yaratmak için bir adım atılmasına da neden oldu.

Ne yazık ki işçi eylemleri yaygınlaşıp genişlemedi, işçi eylemleri içinde özellikle ırkçı fikirlere sahip olanları hareketi bölen etkisi eylemlerin yaygınlaşmasının önündeki önemli engellerden birisi oldu.

KESK önceki yıllardaki gibi hareketi birleştirip bir öncülük yapamaması da tek tek eylemlerin birleşik bir işçi hareketine dönüşmemesinde etkili oldu.

Yine de 1 Mayıs on binlerce işçinin katılımıyla kitlesel bir biçimde yıllar sonra yeniden Taksim'de kutlandı. DSİP, hem "Ermeni soykırımını tanyacaksınız", hem "Kürt halkına özgürlük" hem de "Birleşen işçiler yenilmezler" sloganlarıyla alanda yerini aldı.

Bu acı hepimizin

2010 yılında 19 Ocak'ta Hrant Dink ölümünün üçüncü yılında binlerce insanın katılımıyla anıldı. Binlerce insan kara, soğuğa rağmen Hrant'ı unutmadığını gösterdi. Arat Dink Agos'un penceresinden öfkeli, meydan okuyan ve sonuna kadar haklı konuşmasında, Hrant'ın ölümünden sonra geçen üç yılda hesabı sorulacak bir dizi gelişmenin daha yaşandığını vurguladı.

1 Mayıs'ta Taksim'e yürüyen DSİP korteji yeni solun ne olduğunu dosta düşmana gösterdi.

Hrant'ın anmasından bir hafta sonra Hrant'ın katillerinin duruşması gerçekleşti.

24 Nisan'da ise Türkiye'de bir ilk gerçekleşti: Ermeni soykırımının başladığı günde, soykırımda yaşamını yitiren yüz binlerce Ermeni İstanbul Taksim'de, sokakta anıldı. "Bu acı hepimizin" diyen bini aşkın insan bir araya geldi. DSİP üyeleri Hrant Dink'in katillerinin duruşmalarında da, "Bu acı hepimizin" anmasında da yerlerini aldılar.

2010 yılında ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadele aralıksız bir biçimde devam etti.

Savaşa hayır

DSİP üyeleri bir yandan Irak'taki işgalin sona ermesi için, bir yandan Afganistan'da NATO işgalinin mağlup olması için sürdürülen mücadelenin de aktif bir parçası oldu. İsrail'in Mavi Marmara'ya saldırısı sonrasında tırmanan savaş karşıtı öfkenin içinde yer aldı.

Bu öfkenin içinde yer alırken anti semitizm tehlikesine vurgu yapmak ayrıca önemliydi ve DSİP tüm eylemlerde Yahudi düşmanlığını teşhir etti.

Yıl boyunca Kürt sorunundan füze kalkanı projesine, NATO'nun varlığından İsrail devlet terörü ve ABD'nin işgal politikalarına kadar yürüyüş, basın açıklaması ve toplantılar düzenleyen Küresel BAK etkinliklerine DSİP aktif destek verdi.

Küresel ısınmaya, nükleere hayır

İklim değişimine karşı mücadele ve yeni liberal enerji

politikalarına karşı direnişi örgütleyen KEG'in aktivitelerinde DSİP üyeleri de yerini aldı. 25 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleşen mitingde katılan KEG aktivistleri, "İklim değişimine, nükleere karşı başka bir enerji mümkün diyerek yürüdüler.

Yıl içinde çok sayıda toplantıya, foruma ev sahipliği yapan iklim hareketinin aktivistleri, 350.org hareketinin Türkiye'deki örgütlenmesinde de yer aldı. 10 Ekim'de tüm dünyada binlerce noktada gerçekleşen "350 hemen şimdi!" eylemi İstanbul ve İzmir gibi şehirlerde de KEG vasıtasıyla örgütlendi.

İçinde DSİP üyelerinin de olduğu KEG aktivistleri TBMM önünde nükleer enerji santraliyle ilgili yasayı protesto ettikleri için göz altına alındı.

Kasım ayının sonu Aralık ayının başında Cancun'daki iklim zirvesi sırasında İstanbul'da örgütlenen KEG eyleminde sık sık "Hükümet elini vadilerden çek!" sloganı atıldı.

Hepimiz Kürt'üz

2009 yılının sonunda başlayan Kürt açılımı hızla geriledi, hükümet arka arkaya kendi ilan ettiği açılımdan geri adımlar attı.

Hükümetin bu yaklaşımı, özellikle KCK operasyonu adı altında BDP üye ve belediye başkanlarına yönelik tutuklama furçasında iyice belirginleştiğinde, PKK tek taraflı ateşkes tutumunu sona erdirdi. Çok sayıda askerin ölmesi, karakol baskınları, bombalamalarla savaş gündeminin neredeyse tek belirleyici ögesi

oldu.

Bu, bir kez daha, Kürt halkının savaşıyla yenilemeyeceğini hatırlattı hem hükümet hem devlet yetkililerine. Referandumdan önce PKK lideri Abdullah Öcalan'la görüşmeler başladı, Öcalan'ın önerileri konuşulmaya başladı.

Devletin çözüm için sürecin en önemli muhataplarıyla görüşmeye başlaması Kürt halkında yeniden barış umudunu güçlendirdi ve ateşkes önce referanduma kadar, referandumdan sonra ise 2011 yılının Haziran ayına kadar uzatıldı.

Bu dönemde DSİP üyeleri tercih ettiği mücadele yönteminden bağımsız olarak, hangi yöntemi tercih ederse etsin Kürt halkının mücadelesini koşulsuz olarak destekledi.

Ahmet Türk'e yumruk atılmasını protesto eyleminde de Ceylan Önkol anmasında da, 1 Eylül Barış Günü'nde de, Hakkari'de öldürülen gerillaları anmak için yapılan eylemde de, Diyarbakır'da başlayan KCK davasının duruşmalarında tutuklulara destek olmak için Diyarbakır sokaklarında da batıda da DSİP üyeleri barış sesinin yükselmesi için mücadele ettiler.

Yılın sonuna doğru kurulan "Özgürlük istiyoruz" kampanyasının içinde de yer alan DSİP, bu kampanyayla birlikte inisiyatifte yer alan diğer güçlerle birlikte 12 Ocak'ta "Kürt halkına özgürlük" demeye hazırlanıyor.

"Yetmez ama evet"

12 Eylül anayasa değişikliği referandumu ise tüm yıl içinde mücadelenin en sert sürdüğü

başlık olarak öne çıktı. DSİP, "Yetmez ama evet" kampanyasının motor gücü olarak kampanyanın merkezinde yer aldı. DSİP'in referandum taktiğinin ikili bir vurgusu vardı: Batıda "Yetmez ama evet" diyen DSİP, Kürt illerinde BDP'nin "Boykot" tutumunu sahiplendi ve destekledi.

Özellikle "hayır"cı solun sert eleştirileri, DSİP üyelerinin zaman zaman fiziksel ve ırkçı bir şiddete maruz kalmaları, tüm toplumda yaşanan değişim sürecinin, yeniden şekillenme eğiliminin siyasi ifadesi. Bu süreç, yeni bir solun da, milliyetçilikten, kemalizmden arınmış bir solun da yeniden şekilleneceği bir dönem.

Mücadele dolu bir yıl bize bir şeyi gösterdi: Aslıyan devrimci fikirlere sahip olmaktır. Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirlere ihtiyacımız var.

Karl Marks'ın adıyla anılan devrimci Marksizm, yani aşağıdan sosyalizm geleneği, artık Türkiye'de de ete kemiğe bürünmeye, etkin bir güç olarak örgütlenmeye başladı.

Bu geleneği hep birlikte güçlendirmek, 2010 yılı içinde kaldığımız sayısız etkinliği daha etkin bir biçimde örgütlemek anlamına gelecek.

Sosyalizmi işçi sınıfının kendi eyleminin ürünü olarak görenlerin daha da etkin bir siyasi güce dönüşmesi, kadınların, travestilerin, eşcinsellerin, Ermenilerin, Kürtlerin, işsizlerin, tüm ezilenlerin eyleminin ve protestolarının işçi sınıfının eyleminde siyasi ifadesini bulması anlamına gelecek.

Hiçbir saldırı barış, demokrasi, özgürlük ve

İrkçiliğe karşı

İktisatçı, çevirmen, şair ve devrimci - 17 yaşından bu yana sosyalizm mücadelesi veren Roni Margulies'in savunduğu devrimci fikirler kimi güçleri korkutuyor. Türkiye'de hiç kimsenin yazdıklarından ve söylediklerinden dolayı üzerine boya dökülmedi. Son bir buçuk yılda hiç kimse 5 kez yumurtalı boyalı saldırıya uğramadı. Roni'ye saldırdılar. Çünkü o bir Yahudi sosyalisti ve DSİP üyesiydi.

Roni Margulies beş kez saldırı yapan örgütlere bakalım: Beş saldırının ilki Ergenekon sanığı Perinçek'in partisinin üyelerinden geldi. Geriye kalan dört saldırı, Özgürlük ve Dayanışma Partisi ve Halkevleri (Öğrenci Kolektifi) üyeleri tarafından gerçekleştirildi. Bu saldırılardan birinde Türkiye Komünist Partisi üyeleri de katıldı.

Saldırganlar yalanlarla ırkçılığın üstünü örtmek isteseler de Çanakkale'de İHD'nin çok kültürlülük ve barış paneline yapılan saldırı gerçeği herkesin önüne serdi. Yahudi, Kürt, Rum ve Batı Trakyalı, etnik kimliklerinden dolayı baskıya maruz kalan azın-

lıkların üyeleri ve İHD hedef alındı.

Bu saldırıları yapanlar ulusalcı sosyalistlerdir. Hedefleri özgürlükçü, demokrat, radikal ve aşağıdan örgütlenen yeni sol muhalefetin önünü kesmektir. Yumurtalı boyalı saldırılar Roni Margulies'i, DSİP'i, Yetmez ama Evet diyen yüzbinleri, darbeciler yargılsın diyen halkın çoğunluğunu, Ermenileri, Yahudileri, Rumları, bu ülkede yaşayan her türlü azınlığı hedef almaktadır.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi üyeleri yoldaşları Roni Margulies'in yanındadır. Gerçek solcular, ırkçılık karşıtları, insan hakları savunucuları ve aydınlar, Margulies'in fikirlerini destekleyen binlerce insan ırkçılığa dur diyor!

2005 yılında Ermeni Konferansı'na yumurta atanları unutmadık. O yumurtalardan biri Hrant Dink'e isabet etmişti. Gazeteler bu saldırıyı "demokratik protesto" olarak vermişti. Hrant 2 yıl arkasından vuruldu.

Roni yoldaşa boya yumurta atanlar aynı yoldan yürüyor, geçit vermeyeceğiz!

Roni Margulies'e yapılan saldırıyı kınıyoruz

"Roni Margulies ilk defa saldırıya uğradığında sustuk, izledik... Saldırıya uğrayan aslında bizlerdik.

Roni bir kez daha saldırıya uğradı... Bu saldırı özgür düşünceye, insanlık ailesine yapıldı. Sana, bana, bizlere yapıldı...

Bu kez susarak; bu tür saldırılara ortak olmaya-cak, bu utancı paylaşmayacak, saldırganları, saldırının altındaki düşünceyi onaylamayacağız...

Fikrin karşılığı fikirdir. Özgür düşünce şiddetin olmadığı ortamlarda gelişir. Düşünce engellenemez.

Bizler aşağıda imzası olanlar; kimler tarafından ne amaçla yapılsa yapılsın Roni'ye yönelik saldırıyı kendimize yapılmış sayıyor ve kınıyoruz."

(Roni Margulies ile dayanışma için başlatılmış olan imza kampanyası)

Yazarımız Roni Margulies 1,5 yıl

- 1 Haziran 2009 günü Kocaeli Kitap Furası'nda düzenlenen "Ergenekon neyin simgesi?" konulu panelde cinayet şebekesini eleştiren Roni Margulies'in bulunduğu kürsüye yürümek isteyen İşçi Partisi (İP) üyeleri sözlü tehdit ve tacizde bulundu.

- 27 Ağustos 2009 akşamı ailesiyle birlikte Beyoğlu'nda yemek yerken Roni Margulies'in üzerine bir Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) üyesi tarafından yeşil boya dökülen Roni Margulies ulusalcı sosyalistler tarafından hedef ilan edildi. ÖDP saldırgan ve arkadaşları hakkında bir işlem yapılmadığı gibi ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Önder İşleyen bu saldırıyı "demokratik bir eylem"

diyerek savundu:

- 16 Ekim 2009 günü Ankara'da ODTÜ öğrenciler tarafından düzenlenen "Yeni Sol" toplantısının konuşmacısı Roni Margulies'ti. Toplantı salonu ÖDP, Halkevleri ve TKP üyeleri tarafından işgal edilerek etkinlik engellenmeye çalışıldı.

- 5 Eylül 2010 günü İzmir'de düzenlenen Yetmez ama Evet konuşmacılarına ÖDP üyeleri tarafından boya ve çeşitli maddeler atıldı. Başlıca hedef yine Margulies'ti. Bir gün önce İstanbul'da yapılan Yetmez ama Evet toplantısının konuşmacıları Adalet Ağaoğlu, Osman Can ve Şenol Karakaş'a Öğrenci Kolektifleri üyeleri tarafından yumurtalı

saldırıda bulunulmuştu.

- 7 Eylül 2010 günü aralarında Roni Margulies'in de bulunduğu Yetmez ama Evet aktivistlerine İstanbul ve İzmir'de yapılan yumurtalı boyalı saldırılar İstanbul'da aydın, sanatçı ve siyasetçiler tarafından bir basın toplantısı ile protesto edildi. Basın toplantısının yapıldığı Taksim Hill Otel'in önüne gelen Öğrenci Kolektifi üyesi bir grup, tam da 6-7 Eylül 1955 olaylarının yıldönümünde, Roni Margulies'in resmini taşıyan ırkçılar açıkça hedef gösterdi.

İfade ve düşünce özgürlüğünü hedef alan saldırılar aydın, sanatçı, yazar ve aktivistler tarafından bir basın açıklamasıyla kınandı:

"Bizler bir kaygımızı paylaşmak için bu basın toplantısını düzenliyoruz. İki gün arka arkaya kendisini solcu ilan eden kurumların üyeleri, "Yetmez ama evet" kampanyasının toplantılarına saldırılar düzenliyorlar. İstanbul'daki toplantıda Adalet Ağaoğlu, Osman Can, Şenol Karakaş'ın konuşmalarından sonra tüm konuşmacıların oturduğu kürsüye yönelen saldırganlar, ertesi gün de İzmir'de aralarında Nabi Yağcı, Ferhat Kentel, Roni Margulies gibi konuşmacıların bulunduğu foruma saldırdı.

Toplantıları sabote etmeyi hedefleyen bu şiddet dolu eylemlerini kullandıkları malzeme yumurta ya da boya olduğu için masum

demokratik tepki olarak anlatmaya çalışanlar kimseyi kandıramazlar. Bir kampanyayı beğenir ya da beğenmezsiniz. Ama hiçbir kampanyaya saldıramazsınız. Şiddet uygulayarak kampanya sözcülerinin üzerine boya dökemezsiniz. Yıllarını demokrasi, özgürlük, insan hakları mücadelesine adanmış aktivistlerin, aydın ve sanatçıların üzerine yürüyemezsiniz.

Artık yeter! Bu insanları kendilerine gelmeye çağırıyoruz. Artık yeter! Süknet tavsiye ediyoruz. Herkes kendi kampanyasını özgürce yapabilir. Herkes demokratik hakkını kullanarak eylemler örgütleyebilir. Saldırganlığın demokratik haklarla

ve sosyalizm mücadelesini engelleyemez

Ses çıkar!

İnsan Hakları Derneği Çanakkale Şubesi:

"Genellikle güç odaklarının ve sistemin Derneğimizin faaliyetlerine ve çalışmalarına yönelik engelleyici tutumunu anlaşılabilir bulmaktayız. Son olarak Şubemizin gerçekleştirdiği panele etnik kimliği ile davet edilen gazeteci Roni MARGULİES'e yönelik olduğu açıklanan ancak, İnsan Hakları Derneği'nin Çanakkale İli'ndeki faaliyetlerine yönelik olduğunu düşündüğümüz protesto olayı bu çerçevede manidar bulunmuştur."

Avi Haligua:

Adı Roni Margulies ya da başka garip bir şey olanlardan biri, iki sene içinde beş kez saldırıya uğruyor ve onun üzerine, geniş bir külliyat oluşturacak kadar bol öfke, nefret, tehdit içeren şey düzenli olarak yazılıyorsa, her sosyalistin duraksaması gereken bir durumla karşı karşıya olduğumuzu düşünmemiz gerekmez mi?

Kerem Kabadayı:

"Roni'yi hedef olarak seçen her saldırının etrafında, içinde buldukları çürümüşlüğü kokusu daha da fazla ortaya çıkıyor; bunun üstünü de elbette daha fazla demagoji ve iftira ile örtmeye çalışıyorlar. Yaşını başını almış insanlar, akıl sağlık-

larını peynir ekmekle yemişçesine, etraflarında "iktidar yaltakçıları", "emperyalizm uşakları", "ABD kuklaları"ndan oluşan sanrılar görüyorlar. Gerçekleri görüp dile getirmelerine engel olan tek şey, son yıllarda milliyetçiliğin ahurlarına yanaşarak büyümeye gayret ettikleri örgütlerini konsolide edebilen tek şeyin artık milliyetçi saldırınlık oluşu."

Eren Keskin:

"Aynı gençler, Çanakkale'de İnsan Hakları Derneği (İHD)'nin düzenlediği bir panelde gazeteci yazar ve anti-militarist Roni Margulies'e yumurta ve boya atabiliyorlarsa ortada gerçekten bir sorun var demektir. Bu sorun, bence bir şekilde aşılabilir: İttihatçı gelenekle ayrışma..."

Koray Çalıskan:

"Kimin paneli o? İHD'nin değil mi? Kim konuşuyor? İHD'nin konuğu değil mi? Milletvekili mi, bakan mı? Muktedir mi, müteahhit mi? Bizim gibi sosyalist değil mi? Onu sosyalist olarak görmesiz ne olacak? İnsan değil mi? Ayıp değil mi?"

Leyla İpekçi:

"Mücadelesinden geri adım atmaya başladığından eminim. Vazgeçmemesi için birçok sebep var kuşkusuz. Bu yazıda bir tanesini söylemiş oldum: Artık daha kalabalığız. En azından."

Demokrasi ve Özgürlük hareketi:

"Demokrasi güçlerinin bin bir eziyet ve fedakarlıkla faaliyet yürüttükleri Çanakkale'de, üstelik İHD'nin tertiplemediği bir etkinlikte ve katılımcılarına bazı sol güçlerden yönelen bu şiddet eylemi kabul edilemez."

Nabi Yağcı:

"Yetmez ama evet" kampanyası için Roni ile birlikte çıktığımız bir başka panelde de biz konuşmacılara yine boyalı saldırı olmuştu. Gömleğimi o günün hatırası olarak saklıyorum."

Ahmet Altan:

"Roni kimseye yumurtayla, boyayla saldırmaya tenezzül etmez, buna ihtiyacı da yoktur, onların hepsini fikirleriyle korkutur, ödlerini patlatır, çaresizlikten beyinleri yerine boya kovalarını kullanmak zorunda bırakır. Şairdir, yazardır, sosyalisttir, yığıttır."

Melih Altınok:

"Biliyorsunuz, Ermeni konferanslarını, Perihan Mağden'in, Orhan Pamuk'un, canımız Hrant'ın mahkemelerini basma ve yumurta atma işi birkaç yıl öncesine kadar MHP ve İşçi Partisi'nden müteşekkil ittifaka ihale edilmişti. Şimdi onlar sessiz. "Ses çıkarma" işi bu neo-faşistlere havale edilmiş

anlaşılan."

Selami Gürel:

"Kucağımda ölen arkadaşım Sadık'ı vuran 17 yaşında bir çocuktur. Büyük ihtimalle kanlı 1 Mayıs'ın yollarına taş döşediğini bilmiyordu. Roni'ye saldıranlar çocuk değilse de gençler. Onlar da ne halt ettiklerinin farkında olmayabilirler, ama onların örgütlerinde boy gösteren yaşlı abilerinin hepsi, benim bu anlatıklarımı çok iyi biliyorlar. Biliyorlar ve yine de bu gençleri solcuların üzerine salmaya devam ediyorlarsa, burada artık başka niyetlerden kuşkulamak gerekiyor."

Ragıp Zarakolu:

"Sevgili Roni, sola boyalı kemalizmin siddetini kınıyor. içten sevgi ve dayanışma duygularımı iletiyorum."

Mithat Sancar:

"Seni linç etmeye kalkanlar, kıyafet de değiştirerek Roni'ye yöneldiler şimdide. Sana çatal atmışlardı, Roni'ye ise yumurta ve boya. İrkçilik batağından besleniyorlar hepsi de! Ama başaramayacaklar Ahmet abi! Roni'ye sahip çıkacak bu memleketin sesinin gibi vicdanlı insanları! ve Roni'ye saldıranlar da, tıpkı sana saldıranlar gibi utanmasızlıklarından dolayı çürüyecekler!"

Roni Margulies'in yazılarına açılan davalar ve davacılar

1- *Kim Kimin Düşmanı* başlıklı yazısında terör örgütü propagandası yaptığı iddiasıyla İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi 2010/32 E. sayılı dosyasıyla dava açıldı. Siyasi savunma yaptı, beraat etti.

2- *Bedros Beyin Şirinliği* başlıklı yazısında "Sayın Öcalan" demesi nedeniyle suçu ve suçluyu övmek iddiasıyla Kadıköy 2. Asliye Ceza Mahkemesinin 2010/92 E. sayılı dosyasıyla dava açıldı. Siyasi savunma yaptı, beraat etti.

3- *Osman Can'ı Seven Bakal* yazısında ergenekon sanığı darbeci general Şener Eruygur'a hakaret ettiği iddiasıyla Kadıköy 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 2010/302 E. sayılı dosyasıyla dava açıldı, davanın duruşması 17 Şubat 2011'de saat 15:50'de.

4- Roni Margulies her "Sayın Öcalan" yazdığına basın savcılarını "ziyaret" etmekte ve siyasi savunmasına devam etmektedir.

Roni Margulies kitapları:

- Her Rind Bilir (1991)
- Gün Ortasında (1992)
- Mağrur Olma Padişahım (1994)
- Uzaklıklar (1985-1995)
- Manastır'da İlan-ı Hürriyet 1908-1909 Fotoğrafçı Manakis Biraderler (1997)
- Elsa - (2000)
- Gülümser Çocukluğum Ardımdan (2000)
- Saat Farkı (2002)
- TK1980 - (2002)
- Şiir, Yahudilik Vesaire Edebiyat, Kimlik ve Sosyalizm Üzerine Yazılar (2004)
- Bugün Pazar Yahudiler Azar - İstanbul Yahudileri Hakkında Kişisel Bir Gözlem (2007)
- Kalpsiz Dünyanın Kalbi - İslam ve İslam Düşmanlığı, Siyonizm ve Antisemitizm Üzerine Yazılar (2009)
- Apollo Yılları (2010)

da beş kez saldırıya uğradı

hiçbir ilgisi yoktur. Bizler bu saldırıları gerçekleştirenleri kınıyor ve sağduyuya davet ediyoruz." Metni şu isimler imzaladı: Adalet Ağaoğlu, Ahmet Kekeç, Alev Erkilet, Alper Görmüş, Atilla Aytemur, Avi Haligua, Aydın Engin, Ayhan Aktar, Ayşe Günaysu, Bahri Bayram Belen, Baskın Oran, Bayram Bozyel, Bülent Somay, Cafer Solgun, Celal Yıldırım, Cemil Ertem, Cengiz Aktar, Cengiz Algan, Çağatay Anadol, Demiray Oral, Dilek Kurban, Doğan Tarkan, Emre Aköz, Eren Keskin, Erdağ Aksel, Ergin Cinmen, Ergun Özbudun, Erol Katircioğlu, Evren Ergeç, Fadime Özkan, Ferhat Kentel, Garo Paylan, Gencay Gürsoy, Görkem Yeltan, Gülçin Avşar, Gülden

Sönmez, Gürbüz Özaltnlı, Halil Berktaş, Hayko Bağdat, Hilal Kaplan, Jale Mildanoğlu, Kerem Kabadayı, Kezban Hatemi, Lale Mansur, Leman Yurtsever, Leyla İpekçi, Markar Esayan, Mehmet Altan, Mehmet Rasgelenler, Mehmet Uçum, Mithat Sancar, Mustafa Paçal, Mustafa Şentop, Necmiye Alpay, Oral Çalışlar, Osman Can, Oya Baydar, Ömer Laçiner, Perihan Mağden, Rojin, Roni Margulies, Salih Tuna, Sami Evren, Seydi Fırat, Sezai Temelli, Sinan Özbek, Şahin Alpay, Şenol Karakaş, Tatyos Bebek, Tuğbay Öz, Turgay Oğur, Ümit Kardeş, Ümit Şahin, Yakup Kadri Karabacak, Yalçın Ergüdoğan, Yasemin Çongar, Yasemin Gökso,

Yıldırım Oğur, Yıldız Önen, Yıldız Ramazanoğlu, Yücel Sayman, Zeycan Alkış, Zeynep Tanbay, Ziya Taner Koçak. - 12 Aralık 2010 günü Çanakkale'de İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) düzenlediği "Çok kültürlülük perspektifinde barışın dilini kurmak" adlı panelde Rum, Kürt ve Batı Trakya Türk'ü olan konuşmacılarla birlikte olan Roni Margulies ÖDP ve Öğrenci Kolektifi üyelerinin yağlı boya ve yumurtalı saldırısına uğradı. Saldırının akşamında sadece sosyal paylaşım sitelerinde 3 kişi Roni'nin öldürülmesi gerektiğini savundu. - Bunların yanı sıra e-posta aracılığıyla sayısız hakaret ve

tehdit alan Roni Margulies 2009'dan bu yana ırkçı, faşist ve Ergenekon yanlısı yayın organları tarafından sistematik bir kampanya eşliğinde hedef ilan edildi. Beş kez fiziki saldırıya uğradı. Taraf'ta Necip Fazıl Kısakürek'in Hitler'e övgüsünü yazdıktan sonra İBDA-C adlı örgütte ırkçıların, faşistlerin, ulusalcı sosyalistlerin cephesine katılarak Roni Margulies'in düşüncelerini ifade etmeye hakkı olmadığını ileri sürdü. Türk solunun tarihini yüzlerce insan eleştirmişti, ancak bu gerekçeyle saldırıya uğrayan, konuşması ve yazması engellenmek istenen tek kişi Roni Margulies oldu.

WikiLeaks belgeleri ve emperyalizm hakkında yanlış bilinenler

WikiLeaks, ABD Dışişleri'ne ait gizli belgeleri yayınlamaya, son haftalarda dünya gündemine bomba gibi düştü. Belgeler, dünyanın dört bir yanındaki diplomatların, o ülkelerdeki gidışatla ilgili ABD yönetimine verdikleri raporları ve kendi yorumlarını içeriyor. ABD, Türkiye dahil olmak üzere pek çok müttefikinden yazışmalar nedeniyle özür dilemek zorunda kaldı.

Ortaya saçılan belgeler, hem emperyalizmin kirliliğini teşhir etti hem de emperyalizm hakkında öne sürülen garip tezleri çöktürdü.

AKP, ABD'nin değil, Türk egemen sınıfının kuklası

Birinci tez, Türkiye'de ulusalcılardan, Kemalistlerden, ulusalcı sosyalistlerden geliyordu. Bu anlayışa göre, ABD, bütün dünyayı istekleri doğrultusunda yönetiyor; diğer ülkelerdeki hükümetler ABD'nin kuklalığından başka bir işlev görmüyordu. WikiLeaks belgeleri, bunun böyle olmadığını açıkça ortaya serdi. Dünyanın en büyük 20 ekonomisi arasında yer alan Türk egemen sınıfının hükümeti, AKP, ABD tarafından kuşkuyla yaklaşılabilir bir parti. ABD, bir yandan müttefikleri olan Türkiye'yle ilişkilerini kendi çıkarları doğrultusunda geliştirmeye çalışsa da; bölgesel bir güç olan Türkiye hükümeti de kendi çıkarlarını ABD'ye dayatabiliyor. AKP, ABD'nin her dediğini yapmıyor, zaman zaman ABD ile ters düşüyor. Belgelerde Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) bir kez bile geçmiyor. "AKP'nin arkasındaki uluslararası güçler" argümanı böylelikle büyük ölçüde çöküyor, bunu iddia edenler İsrail Genelkurmay Başkanlığı ve ABD'nin bir dönem Türkiye büyükelçisi olan Edelman ile "AKP'nin Türkiye'yi İslamlaştırması" anlamında aynı safa düşüyorlar. AKP ise, ABD'nin değil, Türk egemen sınıfının kuklası olarak, Türk sermayesinin çıkarlarını gözetiyor.

Belgeler Kürt düşmanlarını yalanladı

Diğer yandan, Kürt halkının verdiği mücadeleye destek çık-

WikiLeaks, emperyalizmin çürümüşlüğü ve güçsüzlüğünü sergilerken İmparatorluk ve Büyük Ortadoğu Projesi gibi yanlış emperyalizm teorilerini yerle bir etti.

mayan, PKK'nin emperyalizmle ve ABD ile işbirliğini yaptığını söyleyen Türk milliyetçileri de yanılıyor. Belgelerde, Türkiye ile ABD arasında istihbarat konusunda geliştirilen işbirliğinin, Kuzey Irak'ı PKK için güvenilir bir liman olmaktan çıkardığından bahsediliyor. ABD'nin PKK'ye silah sattığı yönündeki iddiaların ise, bizzat Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından, AKP'yi "ulusal güvenlik" konusunda zayıflatmak ve milliyetçi partilere oy toplamak için öne atıldığı söyleniyor. Türkiye devleti ve hükümetiyle Kürt Özgürlük Hareketi arasındaki müzakereleri, barış ihtimalini "ABD'nin oyunu" olarak görenler köşeye sıkıştı. Milliyetçi hezeyanlarına geçirdikleri "anti-emperyalist" kılıfların büyük bir yalandan ibaret olduğu bir kez daha anlaşıldı. Kürt düşmanları teşhir oldu.

Ulusal çelişkiler, ulus devletler sona ermemiş!

Emperyalizmle ilgili bir diğer çöken analiz ise, kapitalizmin artık bütün dünyayı örgütlü bir şekilde yönettiği, ulus devletlerin sonuna geldiği ve ulusal çelişkilerin bit-

tiği iddiası. Emperyalizm dünyayı zorbalık politikalarıyla yönetmeyi denerken, en büyük güç olan ABD'nin çıkarları kendisinden küçük olan sermaye gruplarıyla çatışıyor. Sermaye blokları arasındaki bu büyük rekabet, hâlâ ulus devletler aracılığıyla sürdürülüyor. Öte yandan, Obama'yı başkanlığa getiren değişim rüzgarı da karşılığını yeni ABD yönetiminde bulamadı. Obama, milyonlarca ABD vatandaşının değişim isteğine cevap vermek yerine, Bush dönemindeki vahşi politikaların benzerlerini hayata geçirmeye çalışıyor. Zaten tam da bu yüzden oy desteği azalıyor.

WikiLeaks belgeleri, bir yandan da dünyayı yöneten liderlerin kirliliğini ortaya döktü. Türkiye'de de bu bağlamda, yalnızca ABD yöneticileri ve İsrail'le aynı düşünceleri paylaşan Kemalistler değil, yolsuzlukları teşhir olan AKP yöneticileri de köşeye sıkıştı. Hükümetin çeşitli sözcüleri, dünyada kimsenin gerçekliğini tartışmadığı belgeleri yalanlama yarışına girdi.

Kapitalizm, milyarlarca sıradan insanın hayatları üzerinde söz sahibi olamadığı ve yine bu mil-

yarlarca insan için yoksulluk, sömürü, savaş ve eşitsizlik üreten vahşi bir sistem. Sosyalistler, bu sistemin çarpık yanlarını teşhir eden, dünyayı milyarlarca yoksul için cehennem çeviren egemenlerin ilişkilerini sıradan insanların görmesine yol açan belgelere kuşkuyla bakmazlar. ABD'nin "terörist" ilan ettiği WikiLeaks'in, ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiğini iddia edenler, komplo teorileriyle yaşayan ve bu yüzden dünyayı açıklamayı beceremeyen milliyetçilerdir.

Her şeyi bilmek istiyoruz!

Rusya'da işçi sınıfı 1917'de Ekim Devrimi'yle iktidarı ele geçirdiğinde, devirdiği Çarlık rejiminin bütün gizli belgelerini, gizli anlaşmalarını halka açıklamıştı. WikiLeaks'in belgeleri açıklarken öne sürdüğü slogan "Yeni bir dünya göreceğiz. Küresel tarih yeniden yazılacak" idi. Milyarlarca insanı ölüme, yoksulluğa, savaşa sürükleyen; iklim değişikliğiyle gezegenin sonunu hazırlayan, ekonomik krizle on milyonlarca insanı işsiz bırakan kapitalist barbarlığın tüm gizli planlarını bilmek istiyoruz.

WikiLeaks satırbaşları:

- Belgelere göre, Suudi Arabistan Kralı, ABD'ye İran'a saldırması için baskı yapıyor.

- ABD diplomatlarına göre, İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad 'dengesiz ve deli', Afganistan Devlet Başkanı Karzai 'paranoyak', Almanya Başbakan Merkel 'risk almaktan kaçınan bir lider', Berlusconi ise fiziksel ve yönetsel olarak zayıf görülüyor.

- ABD yönetimine göre, Türkiye AKP ile birlikte İslam devleti olma yolunda ilerliyor.

- ABD diplomatları şöyle diyor: "Türk hükümeti, bazı önemli sonuçlar aldığımız, nükleer silahların yayılmasını önleme çabalarımızda güçlü bir ortak. Politik olarak, Türkiye kendini İran ile bizim ve Rusya'nın durduğu yerde konumlandırarak sıkıştırılır ve zorlanırsa, bizim yanımıza kayacak."

- Diplomatlar göre, ABD'nin atması gereken adımlar şöyle: "ABD'nin müttefiklik ve ortaklık tanımlamamıza uygun hareket ederek, demokratik kuruluşlarının, Türkiye'nin demokratik değerlere ve laiklik prensibine olan bağlılığının güçlü bir destekçisi olduğumuzu kanıtlamalıdır. Türk liderleri ve kuruluşları istikrarını güçlendirecek ve bölgede ve ülke içinde fikir birliği yaratacak pragmatik çözümler bulma konusunda teşvik etmeliyiz. Türkiye'nin AB üyesi olma hedefini ve yasal, siyasi ve ekonomik alanda gerçekleştirilecek reformları desteklemeliyiz. Irak, Afganistan, Kafkaslar ve Balkanlar konusunda ortak çıkarlar adına, terörizm, enerji güvenliği ve Kıbrıs sorunu ve bölgedeki diğer sorunlar konusunda Türkiye'yle çalışmaya hevesli olmalıyız."

ABD terörist ilan etti!

Belgeleri açıklamadan önce, ABD yönetimi, WikiLeaks'in sahibi Julian Assange'a "dünyanın istikrarı ve barışı için" belgeleri yayınlamaması yönünde mailler attı.

Sızıntının yapılacağı gün, WikiLeaks'in internet sitesi saatlerce saldırı altında kaldı. Fakat bütün buna rağmen, belgelerin sızması engellenemedi, WikiLeaks sızıntıları tüm dünya basınında geniş yankı uyandırdı.

Amerika Birleşik Devletleri, dünyanın dört bir yanındaki diplomatlarıyla gizli yazışmalarını açıklayan WikiLeaks adlı internet sitesini "terörist" ilan etti. Zaten ABD'e göre, ABD'nin çıkarlarıyla uyum göstermeyen, ona direnen her odak terörist. Irak ve Afganistan işgalleri de "terörizme karşı önleyici savaş" bahanesiyle yapılmış, milyonlarca insanın ölümü böyle meşrulaştırılmıştı.

Julian Assange ve belgeleri sızdıran asker Bradley Manning

2010'da en büyük iklim felaketini Pakistan yaşadı.

2010: Aşırı yağış, sel ve iklim felaketleri doruğa çıktı

İklimi değil sistemi değiştir

Önceden de etkilerini göstermeye başlamış olan iklim değişikliği, 2010 yılında varlığını iyice hissettirdi. Olacakları -inkâr politikaları devam etse de- herkesin bilmesine rağmen, şirketlerin yıllık 2 trilyonluk kârından vazgeçilmemesi için "ulusal çıkarlar", "özel konumlar" gereğince önlem alınması hep gecikti (rildi). Bunun böyle olması sadece, devlet erkânının dediği gibi, Ayşe Teyze'nin bulaşık makinesi kullanmamasıyla açıklanamaz. James Hansen'ın da -iklim değişikliğine karşı yazılama yapan aktivistlerin davasında tanık olarak- söylediği gibi bu tür önlemler sadece daha yavaş yanmamızı sağlar. Şirketlerin ve güdümündeki devletlerin aslan payını götürdükleri sistemi korumak için Kopenhag'da yaşam hakkını savunan protestocuların üzerine kolluk kuvvetlerini nasıl yolladıklarını gördük. Aynı şekilde toplantılara katılımı yasaklanan bir çok sivil toplum kuruluşu olduğuna şahit olduk.

İklim değişikliği sadece bir doğa olayı olarak algılanamaz. İklim değişikliği, insan eliyle, kapitalist sistemin yarattığı, bir insan hakkı sorunudur. İklim değişikliği bir adalet sorunudur ve etkileri ağırlaşıkça adalet(sizlik) kantarının topuzu kaçmakta; barınma hakkından yoksun kalan insanların sayısı artmaktadır.

Geride bıraktığımız yılda, hem Türkiye'de hem de dünyada, kırılan yağış, sıcaklık, orman yangını, sera gazı salımı gibi rekorların ve etkilenen milyonlarca insanın çizdiği tablo oldukça karanlık. Yaşanan "doğal afetler" televizyonda yer alan seyirlik bir malzeme olmaya başladı. Pakistan'da yaşanan olaylar -dra-

matik müziklerle- izleyicilere servis edildi ve çok geçmeden unutuldu. Bölgede etkilenen 40 milyona yakın insan ekranlardan uzak olsa da hâlâ selin etkilerini yaşıyorlardı. Hâlâ da yaşıyorlar. Küresel Eylem Grubu'nun selden sonra yaptığı basın açıklamasında belirttiği gibi yaşananlar "afet değil cinayet" idi. Kârdan ödün vermemek için göz yumulan ölümler...

Topyekun bir insanlık suçu

Topyekun bir insanlık suçu işleniyor. Zaten Kopenhag'da da anlaşıldığı gibi devletler 20C'lik bir artışı göze almış durumdadır. 'Geri beslemeleri' de düşüncecek olursak maalesef evdeki hesap çarşıya uymayacak ve sıcaklık artışı 20C'yi aşacak. Bu da devletlerin, şimdiye kadar sular altında kalmış adalara yenilerinin eklenmesini ve bir kaç yüz (önemsiz) türün yok olmasını göze almış olduğunu gösteriyor. Batan sadece kara parçaları olmadığı için üzerinde yaşayan insanların barınma haklarının, türlerin yaşam haklarının gasp edilmesine, kültürlerinin de kara parçalarıyla birlikte suyun altında kalmasına göz yumulduğu anlamına geliyor. Adaletsizliğin dibine batmış durumdayız. İklim değişikliğine daha az katkısı olan, belki de hiç katkısı olmayan toplumların kapitalist sistem dolayısıyla -hâlihazırda- yaşadıkları mağduriyet pekiyor. Sera gazı salımları çok az oldukları gibi, iklim değişikliğinin etkilerine karşı -öncesinde ve sonrasında- alabilecekleri önlemler de yetersiz kalıyor. Sera gazı salım şampiyonu ABD'nin aynı hafta içinde Pakistan'da yaşanan sel felaketi için verdiği

yardımın, "teröristlere" karşı savaş için verdiği "desteğin" altında kalması da yaşanan aymazlığı gözler önüne seriyor.

Tarihinin en büyük orman yangınlarını yaşayan Rusya'nın gıdalara koyduğu kota, Asya'da iklim değişikliğine bağlı pirinç üretimindeki düşüş, artan su sorunu ve buna karşın küresel çapta artan silanlanma daha kötü günleri de göreceğimizi hissettiriyor. Darfur'da su sorunu yüzünden başlayan, soykırımı varan çatışmalar akla geliyor. İklim mültecilerine karşı yasalar çıkartılmaya, kaynaklar üzerindeki hegemonya mücadelesine başlandı bile...

Küresel kapitalizmin iklimi umursadığı yok

Yıl kapanırken başka bir "mücadele" daha yaşıyor. Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Konferansı'nın 16.sı (COP 16) Cancun'da düzenlendi. Gerçi küresel ölçekte bir anlaşmaya varılması ve uygulanması bakımından önem taşıyan iklim zirvesi için taşınan umut Kopenhag'dan sonra ortadan kalkmıştı. Bu sefer aktivistler umutsuz, efendiler temkinliydi. Taleplerin ve sokaktaki hareketin radikelleşmesinden rahatsız olan "liderler" bu sefer önlemlerini almışlardı. Şehrin bayağı dışında, steril, aktivistlerden uzak bir ortamda gerçekleşen zirve, biyodizelle yapılan ulaşım ile taçlandı; gözler yeşile boyandı. Ordunun da yardımıyla giriş çıkışlar iyice "güvenli" hâle geldi ve "tatsızlıklara" mahâl verilmedi. Türkiye'nin devlet erkânı da zirvede boy gösterdi. Diğer -sorumlu- ülkeler gibi onlar da sorumlu olmayışlarından, özel şartlarından bahsetmeye gideceklerini zaten önceden

kamuoyuna belirtmişlerdi. Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu, Türkiye'nin sera gazı salımının yüzde 100'ün üzerinde bir oranla arttığını hiçe sayarak; dünyada 19. , Avrupa'da ise en fazla sera gazı salan ülke olmasını görmezden gelerek özel şartlarının dikkate alınmasını talep etti. Oysa sera gazı salım miktarı bir yıl öncesine göre, elektrik üretiminde yüzde 41'den yüzde 49'a, inşaat sektöründe yüzde 61'den yüzde 77'ye çıkmıştı. Ayrıca Türkiye'de Ekim 2009'da brüt elektrik üretiminin enerji kaynaklarına göre dağılımı, Veysel Eroğlu'nun "iklim değişikliğine karşı boş durulmadığı" söyleminin içinin boşluğu gösterircesine, termik santral yüzde 45, doğalgaz yüzde 27, HES yüzde 9,3 iken yenilebilir enerji kaynakları toplamı yüzde 1'i bulmaz haldeydi. Eroğlu'nun sunduğu yöntemlerde yerli kömürün ve nükleerin temiz olduğu gibi naif inanışlara da rastlandı. Oysa nükleer ve kömürün (yerli de olsa) temiz olmadığı gerçeği ortada duruyordu.

2011'e girerken, naif inanışlardan vazgeçip, yenilenebilir enerji kaynaklarına geçmek elzemdir. Fosil yakıtı bağımlı ulaşım ve enerji politikaları iklim değişikliğini arttıran, Irak'ta ve bir çok yerde gördüğümüz gibi, silah endüstrisiyle işbirliğini yapılmakta; yerin yüzlerce metre altında çalışan maden işçileri "kazalar" sonucu hayatını kaybetmekte. Rüzgâr, güneş, jeotermal gibi enerji kaynakları temiz olmalarının yanısıra iş güvenliği açısından ve enerji üzerindeki hegemonyayı dağıtabilmesi açısından demokratikleşen dünyanın temel taşlarından birini oluşturmaktadırlar.

İklim felaketleri çoğaldı ve etkilerini artırdı

Bu yıl, son 130 yılın en sıcak yılını geçirdik. Rusya'da bazı bölgelerde sıcaklıklar 45 dereceye kadar ulaştı. 24 saatlik bir süre içerisinde 403 yeni yangın çıktı. 29.500 orman yangını, 935.286 bin hektarlık bir ormanı ve ülkedeki tahıl hasadının üçte birini yok etti. 54 kişi yangınlarda öldü ve yangınların yol açtığı ekonomik zarar 300 milyar dolara ulaştı.

Japonya'da 54.000'den fazla insan sıcaklardan etkilendi, hastaneye kaldırıldı.170 insan hayatını kaybetti.

Pakistan'da 540C ile Asya'da ölçülen en yüksek sıcaklık yaşandı. Pakistan sadece sıcaklarla yanıp kavrulmadı, aşırı yağış sonucu son 80 yılın en büyük sel felaketi meydana geldi. İndus nehri normal hacminin 40 katına çıkarak taşıdı, 1.500'den fazla insan öldü. 20 milyon insan evsiz barksız kaldı. Tufandan etkilenenlerin sayısı 40 milyona ulaştı. Ülkenin beşte biri sulara gömüldü. Çin, Brezilya, Orta Amerika, Polonya, Slovakya, Çek Cumhuriyeti'nde sel felaketleri yaşandı.

Türkiye'de Rize'de yoğun yağış sonucu oluşan heyelanda çok sayıda ev çöktü; 11 kişi yaşamını yitirdi. İzmir'de sadece 1 saat 15 dakika etkili olan yağışta, metrekareye 37.6 kilogram yağış düştü. Böylece İzmir, 1938'den 2009 yılına kadar geçen 72 yıllık sürede, 7.7 kilogram olan haziran ayı yağış ortalamalarının yaklaşık 5 katını, bir buçuk saati bulmayan bir sürede almış oldu. İstanbul'da da aşırı ve ani yağışlar su taşkınlarına neden oldu.

260 km2'lik dev bir buz adası Kuzey Kutbu'ndan 1000 km güneyde olan Grönland'ın Petermann buz dağılarından koptu. 1962 yılından beri Kuzey Kutbu'ndan ve Grönland'dan bu denli büyük bir buz kütlesi kopmamıştı.

Meteorolojik afetler, son 50 yılda 3 kat artmış durumda. Meteorolojik afetlerden dolayı ekonomik kayıplar ise 9 kat arttı.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa
Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı,
İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
iki haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

Roni Margulies, sosyalizm mücadelesini anlatıyor:

Türkiye’de sosyalistler ne ister? Hangi somut talepleri ileri sürer? Bilemediniz, değil mi? Biraz düşünün, n’olur. Olmuyor mu? Evet, ben de bulamıyorum. “Türkiye’de sosyalist olduğunu iddia edenler sosyalizm ister” diyebiliriz. “Türkiye’de sosyalist olduğunu iddia edenler devrim ister” diyebiliriz. Bu talep “Tek yol devrim” sloganında ifadesini bulur. Güzel. Hiçbir sosyalistin itirazı olamaz. Ama bir sorun var, değil mi?

Toplumda da, işçi sınıfının içinde de bu hedefleri paylaşanların sayısı çok az. Bu hedeflere doğru yola çıkmak için gerekli sayının çok altında.

O zaman ne yapacağız?

İşçilerin her an yaşadığı irili ufaklı gündelik mücadelelerle sosyalizm hedefi arasındaki bağı nasıl kuracağız? Kendi kafalarında bu bağı kurmalarını nasıl sağlayabiliriz?

Sosyalistlerin temel sorunu, bu soruya cevap bulmaktır.

Soruyu Troçki şöyle ifade eder:

“Önümüzdeki dönemin stratejik görevi.. objektif devrim koşullarının olgunluğu ile proleteryanın ve önderliğinin olgun olmama durumu (eski kuşağın kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı, genç kuşağın deneyimsizliği) arasındaki çelişkiyi aşmaktır. Kitlelere gündelik mücadeleleri içinde mevcut talepleriyle sosyalist devrim programı arasındaki köprüyü bulmaları için yardımcı olmak gerekir. Bu köprü, günün koşullarından ve işçi sınıfının geniş katmanlarının bugünkü bilinç düzeyinden yola çıkan ve kaçınılmaz olarak tek bir nihai sonuca, yani proleteryanın iktidarı ele geçirmesine giden bir geçiş talepleri sistemi içermelidir.”

Yunanistan’da başlayan krize karşı işçi ve öğrenci hareketi tüm Avrupa’yı sarıyor.

“Objektif devrim koşullarının olgunluğu” meselesini bir kenara bırakalım. Troçki bu sözleri yazdığı anda koşullar olgundu, bugün Türkiye’de değil. Benim vurgulamak istediğim, “günün koşullarından ve işçi sınıfının geniş katmanlarının bugünkü bilinç düzeyinden yola çıkan” köprü. Avrupa solunda bir dönem ‘aşgari program’ (somut reform talepleri) ile ‘azami program’ (sosyalizm) arasındaki ilişki çok tartışılmıştır.

Troçki, “Stratejik hedefimiz kapitalizm içinde reformlar yapmak değil, kapitalizmi devirmektir.. Ancak, bu stratejik hedefin başarılması, küçük ve kısmi olanlar dahil, tüm taktik sorunlara önem vermeksizin düşünülemez. Proleteryanın tümü, tüm kesimleri, tüm iş kolları ve grupları devrimci hareketin içine çekilmelidir” der.

Köprü düşüncesini, ‘geçiş talepleri’ kavramını bu amaçla geliştirir.

Belli ki, “Sosyalizm, hemen şimdi” talebi köprü filan olamaz. Köprünün öbür yanındır ancak. Günün koşullarını ve bilinç düzeyini yok sayar.

“Barış hemen şimdi” bir geçiş talebidir, “Bağımsız Kürdistan” değildir. “Yetmez, yeni bir anayasa istiyoruz” bir geçiş talebidir, “Devrim anayasası istiyoruz” değildir.

“Herkes parasız eğitim, parasız sağlık hizmetleri”, “Eşit işe eşit ücret”, “Üniversitede kıyafet özgürlüğü” geçiş talepleridir. Hiçbiri kapitalizmin devrilmesine yol açmaz, ama günün koşullarından yola çıkar, herkese makul gelir, kapitalizmi zorlar. Ve talepler karşılanmadığında, kapitalizmin sorgulanmasına yol açar.

Avrupa’da bugün kriz nedeniyle okullar ve hastaneler kapatılır, işsizlik artarken, “parasız eğitim,

parasız sağlık”, “herkese iş” talepleri milyonlar tarafından benimsenir, köprü görevi görür.

Türkiye’de ise, hükümetten taleplerde bulunmak ayıp karşılanır adeta. Tek talep, “Hükümet devrilsin, yaşasın sosyalizm”.

Milyonlar tarafından sırtarak karşılanır bu talep elbet. Ama bizim sosyalistler devrimi kitlelerin değil kendilerinin yapacağını düşündüğü için, milyonları kazanmak gibi bir derde sahip değildir. Köprü filan lazım değildir onlara.

Sanki bizim sosyalistleri tanırmış gibi, sektör gruplar hakkında şöyle der Troçki: “Bolşevik-Leninistler bu gruplarla vakit kaybetmez, sakince kendi kaderlerine terkeder onları.”

Roni Margulies

(Köprü İhtiyacı başlıklı bu yazı gazetemizin 14 Kasım 2010 tarihli sayısında yayınlanmıştır)

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez. -Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. -İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. -Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir. -Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir. -Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. -Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. -Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar. -Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler. -Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir. -Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

- Darbeye, Ergenekon çetesi karşısın,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşısın
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşısın

DSiP’e üye ol!

devrimci sosyalizme
güç ver!
başka bir dünya
mümkün!

www.dsip.org.tr

e-abone de olabilirsiniz

sosyalist işçi

Başbuğ istifa et!

Ergenekon dağıtılacak
darbeciler yargılanacak

sosyalistisci@gmail.com